

Dernæst kommer det nye, som en Juli-Statistik selvfølgelig ikke har kunnet faa med, de kraftige Nedskæringer paa de sociale Love, der fandt Sted i forrige Rigsdagssamling; ogsaa de kommer til i den aller-nærmeste Fremtid at indvirke paa Arbejderklassens Lønforhold. Det er givet, at de, der er blevet skaaret ned igennem Ulykkesforsikringen, gennem Sygeforsikringen, gennem Aldersrenten og sidst, men ikke mindst, gennem Arbejdsløshedsforsikringen, det er i overvejende Grad Arbejderklassens nærmeste paarørende. Og jeg gaar ud fra som ganske givet — ja, jeg ved det ganske afgjort, hvor Taler er om Sygeforsikring og Arbejdsløshedsforsikring, og jeg har Grund til at tro, at det ogsaa gælder med Hensyn til de andre Omraader —, at Arbejderklassen vil gøre, hvad den formaar, for at gøre disse Nedskæringer saa lempelige som muligt, men det kan kun ske igennem nye økonomiske Ofre fra de nærmeste paarørende af dem, der nyder disse forskellige Understøttelser fra det offentlige.

Alt det skal tages med i Betragtning i det Øjeblik, man vil danne sig et Skøn over Arbejderklassens nuværende økonomiske Niveau i Forhold til det almindelige Prisniveau. Naar alt tages i Betragtning, tør jeg ikke paastaa, at vi i Dag er daarligere stillet end i 1914, men Forskellen, Forbedringen, fra den Gang til nu bliver i alt Fald meget ringe.

Men endelig skal vi ogsaa huske paa, at vi taler jo ikke alene om en Periode fra 1914 til 1927, altsaa paa 13 Aar. Vi skal ikke glemme, at i 1914 stod Arbejderorganisationerne med Overenskomster, der var oprettet i 1911 og 1912, saaledes at det altsaa faktisk er en 17-aarig Periode, fra 1911 til 1928, da de løber ud igen, vi kommer til at tale om. Og der er vel ingen, der med Ret og Billighed kan kræve, at man i en saa lang Periode skulde have staaet stille med sine Lønvilkaar, naturligvis ikke. Hvis ikke den lille Historie, som vi kalder Verdenskrigen, havde været, havde Arbejderklassen ganske afgjort, ligesom i de foregaaende 17 Aar før 1911, arbejdet sig frem til et bedre økonomisk Niveau. Alle disse Ting er dog værd at tage i Betragtning.

Saa skal jeg endelig til Slut — jeg ønsker i hvert Fald ikke at faa Skyld for at

holde lange Taler — gøre opmærksom paa, at naar man taler om en Gennemsnitsløn, betinger det naturligvis, at der ogsaa er nogle, der har lavere Lønninger end den Gennemsnitsløn, Taler er om.

Den højtærede Statsminister kan vist i sin Egenskab af Landbrugsminister finde mange Land- og Skovarbejdere med Lønninger, der ligger særdeles lavt. Vi har ogsaa indenfor vore Fagorganisationer Grupper — jeg tænker her i Øjeblikket paa kvindelige Grupper, og ret store Grupper, som f. Eks. i København, lad mig nævne den kemiske Industri — med en Slutløn, ikke en Begyndelsesløn, men en Slutløn paa 28 Kr. 84 Ø., deriblandt er en hel Del Kvinder, som er, hvad man i almindelig Forstand efter vore Arbejdsløshedslove kalder Familieforsørgere, som har Hjem at passe, Børn o. s. v., ofte en arbejdsløs Mand, som jo ikke hjælper til og ikke letter paa Budgettet. Og kommer vi ud i Provinsen, har vi de samme ret store Kvindegrupper; vi har bl. a. i Sæbeindustrien, en meget stor Gruppe af samme Art Kvinder, som jeg før nævnte, Kvinder, hvis Slutløn kun er 25 Kr. 51 Ø.

Der skal ualmindelig gode Talegaver til indenfor vore Fagorganisationer for at overbevise dem om, at det ikke blot er Lønninger, som de ikke maa stille Krav om at faa forhøjet, men Lønninger, som endda skal skæres ned.

Jeg advarer saa indtrængende, som jeg kan, baade den højtærede Statsminister og den højtærede Indenrigsminister imod at fortsætte Forsøgene paa at gejle Arbejdsgiverforeningen op til i det kommende Foraar at lave en eller anden Arbejdsbataille. Jeg anmoder indtrængende om, at man lader være med at bære Ved til det Baal, som jo imellem de store Overenskomstsituationer kun ligger og ulmer, men som det er forfærdelig let at faa fuldt Blus i. Sker dette, saa kommer der naturligvis ogsaa en Tid, hvor dette Baal slukkes igen, men ganske bortset fra, hvor meget eller hvor lidt saa Arbejderklassen eventuelt har vundet i en saadan Situation, er jeg ganske paa det rene med, at baade Arbejdsgiverforeningen og den Del af Samfundet, der ikke direkte kan indrangeres under de organiserede Arbejdere eller Arbejdsgiverforeningen, begge vil have tabt derved.